

[Rahbæk Møller]

som den, vi behandler i dag, kan fremlægges under navn af en skattereform. Socialdemokratiet har i sine egne forslag og i sin egen agitation lagt hovedvægten på en forlængelse af proportionalstrækket, som kun tilgodeser folk med indkomster over det trin, det forlænges fra. Jeg er naturligvis fuldt ud opmærksom på, at der er andre dele af det socialdemokratiske forslag, der modvirker denne tendens, men hvis socialdemokraterne både i udformningen af deres konkrete forslag og i deres agitation havde lagt mere vægt på en bedre byrdefordeling og mindre vægt på en forlængelse af proportionalstrækket, havde det været vanskeligere for den konservative skatteminister at fremlægge en reformskitse, hvori en forlængelse af proportionalstrækket fremstilles som det eneste sa- liggørende.

Jeg vil herefter vende mig mod selve den frihåndstegning, som skatteministeren her fremlægger under navn af forslag til en skattereform.

Indledningsvis nævnes nogle kritikpunkter mod det nuværende skattesystem, og det anføres, at det er hovedpunkterne i den kritik, der sædvanligvis fremføres. Jeg vil ikke anfægte, at det er et indtryk, man kan få ved at læse ledere i Berlingske Tidende og andre borgerlige aviser. Jeg vil heller ikke anfægte, at nogle af disse kritikpunkter er berettigede, men hovedkritikpunktet for størstedelen af den danske befolkning er ikke medtaget. Den vigtigste anke mod vort skattesystem er nemlig, at skattebyrden er skævt fordelt. Vi har i praksis forladt et system, hvor skattens størrelse afhænger af skatteydernes evne til at betale, og i stedet fået et system, hvor den enkeltes skattebyrde afhænger af evne og vilje til at unddrage sig at betale skat.

Hovedskurken i dette spil er skattefradragene, først og fremmest rentefradraget. Alene det forhold, at regeringen ifølge redegørelsen ikke vil røre rentefradraget, er et bevis på, at reformen ikke er seriøst ment. Ministeren vil være ude af stand til at fremdrage en skatteekspert, der ikke er lønnet af regeringen, der vil benægte, at den nuværende skattemæssige behandling af renteindtægter og renteudgifter er hovedårsagen til, at skattesystemet nærmer sig et sammenbrud. Alle partier til venstre for regeringen ved det. Selv blandt regeringspartierne er der ét eller to, der erkender det.

Som et kuriosum kan nævnes, at præsident Reagan for et par dage siden kom for skade at sige, at man må til at se på rentefradraget, hvis den amerikanske økonomi skulle rettes op. Men han blev nu også nødt til at æde det i sig igen.

Fradrag for renter af privat gæld bør simpelt hen afskaffes over en årrække, eller, hvis det ikke er muligt at skaffe flertal herfor, i det mindste bør værdien af det gøres ens for alle, som socialdemokratiet og de radikale har foreslået. Samtidig bør det sikres, at alle renteindtægter beskattes effektivt. Det er og bliver hovedpunktet i en ægte skattereform.

I stedet for at gribe ind mod rentefradraget vil regeringen finansiere sin skattereform ved momsforhøjelse. Det er en anden hovedårsag til, at SF og formodentlig og forhåbentlig flertallet i tinget tager afstand fra denne såkaldte reform.

I denne forbindelse er det nødvendigt at gøre opmærksom på, at når det i redegørelsen siges, at vores indkomstskattetryk er rekordstort, så er det for så vidt rigtigt. Indkomstskattetrykket i Danmark er verdens højeste og har været det, siden VKR-regeringen satte det op på det nuværende høje niveau, men ministeren glemmer, at også momsen er meget høj, kun overgået af Sveriges, og med en forhøjelse med 3 pct. vil den blive verdens højeste. Samtidig er den verdens mest asociale, fordi fødevarer og andre nødvendighedsartikler også er moms pålagt med den høje procent i modsætning til i de fleste andre lande.

Hvis derfor indkomstskattetrykket skal lempes, er det andre skatteformer, der skal holde for. Eksempelvis kunne de ideer om produktionsskat, som bl.a. SiD er kommet med, danne udgangspunkt for en omlægning.

Så de øvrige fradrag. Her siges det, at der skal foretages en udlugning, men der siges ikke ét ord om, hvad det er for fradrag, der skal fjernes. Der står blot, at der skal forhandles mellem folketingets partier. I det hele taget er det karakteristisk for denne redegørelse, at den meget detaljeret gennemgår de indkomstskattelettelser, folk skal have, men er meget tavs, når det drejer sig om finansieringen. Der står f.eks. ikke ét ord om, hvor meget indkomstskattelettelsen koster i provenutab, hvor meget momsforhøjelsen indbringer, og hvor meget der skal skaffes ind ved fradragssaneringen.